

Izhaja:

10., 20. in 30. dan vsakega meseca; ako je ta dan nedelja ali praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 10 kr. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR.

Velja:

za celo leto za bolj premožne 2 goldinarja; za manj premožne rodoljube pa 1 gld. 50 kr.

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvu „Mira“ v Celovcu.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Leto XV.

V Celovcu, 30. prosinca 1896.

Štev. 3.

Vabilo.

Katoliško-politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem

napravi

v nedeljo dne 9. svečana 1896 ob 3. uri popoldne

SHOD

v gostilni g. Dom. Glinik-a p. d. Blatnika v Dobrijah pri Guštanji.

Govorilo se bode o važnih gospodarskih, političnih in šolskih zadevah.

Odbor.

Opomini za volitve.

V. Po razpisu volitev.

Kedar so volitve razpisane, mora se v vsaki občini narediti volilni odbor. Kaj je „volilni odbor“? Politični voditelj v občini pokliče k sebi nekaj veljavnih in zanesljivih volilcev in se z njimi dogovori, kako bo treba delovati in volilne zadeve voditi, da bo volitev srečna. Da se tak volilni odbor sestavi, za to ni treba dovoljenja od gosposke. Ti možje se smejo zbrati in posvetovati, kedar hočejo. V volilni odbor se morajo poklicati taki možje, ki vse volilce v občini poznajo; oni morajo namreč vse volilce obiskati in se potruditi, da jih za svojo stranko pridobijo.

Župan ima dolžnost, sestaviti volilni imenik, kjer so po vrsti zapisani vsi, ki imajo volilno pravico. Ta imenik mora osem dnij na ogled postaviti in tudi naznaniti, kdaj se ti osmeri dnevi začnejo. V tem času ima vsak volilec pravico, da volilni imenik pregleda in se prepriča, ali so vsi volilci upisani in ali ni morda kdo upisan, ki mu volilna pravica ne gre. Če najde kako zmoto, mora to županu povedati, da jo popravi. Ako se pa župan brani, sme volilec spisati pritožbo ali reklamacijo, katero da županu v roke, tisti jo mora pa v treh dneh predložiti okrajnemu glavarstvu. Ako se pa ta čas osmerih dnij zamudi, potem ni več pritožbe. Ker je pa skoro nemogoče, da bi en

sam človek vse volilce v občini v glavi imel in da bi pri pregledovanju imenika nobenega ne pogrešil, zato je najbolje, priskrbeti si prepis volilnega imenika. Ta se z dobro besedo in nekoliko nagrado najložeje dobi od občinskega tajnika. S to uslugo ne bo tajnik nič nepostavnega storil; kajti volilni imenik ni nobena uradna skrivnost, sicer bi postava ne velela, da ima vsak volilec pravico ga pregledati; kar se pa sme pregledati, se sme tudi prepisati. Kedar imajo možje volilnega odbora tak prepis v rokah, ga lahko skupno preštudirajo, in ker več oči več vidi, bodo tako ložeje našli morebitne napake.

Kedar je volilni odbor z volilnim imenikom na čistem, bo dobro storil, da skliče shod volilcev. Takega shoda gosposka po postavi ne sme zabraniti. Na ta shod se pokličejo vsi zanesljivi volilci dotične občine. Na tem shodu se dogovorijo o volilni agitaciji in izberejo volilne možje. Pri izbiranju volilnih mož je paziti na dve reči: prvič, da se izberejo zanesljivi in splošno priljubljeni možje; drugič pa, da se ne vzamejo vsi iz ene vasi. Volilni mož ni ravno treba, da bi bil velik in bogat posestnik; če tak ni zanesljiv, se bo še najmanj zamere bal in jo utegne zviti; volilni mož mora biti pred vsem mož beseda, če bi bil prav le majhen posestnik. Nadalje ni dobro voliti tacega, ki ima zavolj kake osebnosti mnogo sovražnikov. To bodo nasprotniki izkoristili in veter sejali zoper njega, tako zna marsikteri glas v zgubo priti. Kjer je več vašij v občini, se mora kar mogoče iz vsake en volilni mož vzeti. Če bi se vsi iz ene vasi izbrali, bile bi druge vasi razžaljene, in to bi nasprotniki brž porabili v svojo korist.

Pri prvi volitvi mora vsak volilec tiste imenovati, ktere hoče voliti, ali pa si njih imena zapiše na listek in tistega volilni komisiji izroči. Poslednji način je boljši. Marsikteri volilec niti ne vé, kako se tisti sosed piše, ki ga misli voliti, on ga pozna le po hišnem imenu. Nekteri komisarji se pa s tem ne zadovoljijo, da volilec pri ustmeni volitvi le hišno ime tistega pové, ktere ga hoče voliti, oni zahtevajo, naj pové tudi rodno ali družinsko ime. Zato je bolje z listki voliti, tam se zapišejo z rodbinskim, krstnim in hišnim imenom vsi tisti, ki so bili pri volilnem shodu za volilne možje izbrani. Te listke mora kdo že prej spisati, na

dan volitve se pa vsakemu volilcu en tak listek v roke dá. S tem se tudi doseže, da je volitev bolj soglasna; pri ustmeni volitvi je pa marsikteri volilec svojeglaven: če so na primer trije možje voliti, bo volil sicer dva od tistih, ki so bili pri shodu postavljeni, namesto tretjega pa, ki ga ne mara, bo pa koga drugega volil. Tako se glasovi razcepijo, in če so nasprotniki močni, utegnejo vsled tega kak uspeh doseči.

K prvotni volitvi je priti o pravem času, točno ob napovedani uri. Zgodilo se je že, da so se naši le pol ure v svojem zbirališču zamudili, ko pa na volišče pridejo, se jim je reklo, da je volitev že končana!

Valentin Gross-Krošelj †.

Dne 20. t. m. je umrl v Štriholčah pri Trušnjah eden najodličnejših slovenskih rodoljubov velikovške okolice, Valentin Gross, posestnik Krošljeve in Jopove kmetije, v 36. letu svoje starosti, zapustivši starega očeta, vdovo in šestero majhnih otrok. Pokojnik je bil pravi vzor slovenskega kmeta, značajan v vsakem oziru, vrl katoličan in iskren rodoljub. Udeležil se je prvega slovenskega katoliškega shoda v Ljubljani; ko je bila kaka slavnost v Celovcu ali kak shod v velikovski okolici, gotovo Krošlja zraven ni manjkalo. Bil je tudi tajnik velikovške podružnice sv. Cirila in Metoda in podaril je za stavbo slovenske šole v Velikovcu lepe kose lesa. Krošelj je bil zelo nardjen in rad je pomagal s svetom svojim sosedom, kakor je bil tudi po svoji šaljivosti povsod priljubljen. Tudi naši nasprotniki so ga zelo čislali in kako radi bi ga bili prištevali možem svoje stranke; ali blagi pokojnik, akoravno v zelo ugodnih gmotnih razmerah se nahajajoč, se, kakor žalibože moramo mnogokrat opazovati, da bolj imenitni slovenski posestniki se rajši oklenejo liberalne stranke, vendar nikdar ni dal preleviti, ampak zvest je ostal naši sveti stvari do zadnjega izdiha. Blagi Krošelj je bil cel mož in je zaslužil postati svoječasno zastopnik podjunskih Slovencev v deželnem zboru koroškem. Bolehal je pokojnik že več let na plju-

Slovenska pesmarica.

Zdi se nam potrebno, prijatelje družbe sv. Mohorja še posebej opozoriti na jedno knjigo, ki začne to leto kot družbena knjiga izhajati. To je „Slovenska pesmarica“.

Koliko vrednost ima pošteno petje za ves narod, kakor za posameznike, tega nam ni potreba tukaj razkladati. Omenimo le krasne besede našega nepozabnega škofa Antona Slomška, ktere je zapisal pred tri in štiridesetimi leti v svoji pesmarici: „Sola vesela lepega petja“. On pravi ondi: „Vesela pesen žalostno srce zvedri — mila pesen ohladi njegove rane. Lepa pesen je božji dar.“

Slovenci v obče radi pojejo, toda naše krasne pesni so še vse premalo prodrle v sredino naroda. Pri poliču sladkega vinca ali omamljivega žganja res da marsikdo povzdigne svoj glas in zakroži kakšno pesmico, ali ne vprašajmo, kakšna je ta pesen. Čestokrat je prav nespodobna in nelepa. Zlasti ob jezikovnih mejah, v prvi vrsti na Koroškem, čujemo dostikrat mladeniče in tudi deklice take pesni prepevati. Namesto slovenskih pesnij pa se širijo tukaj tudi nemške. Ali temu se ne smemo čuditi. Saj se otroci v šolah po Koroškem vadijo le nemške pesni popevati; slovenskih pesnij mili glas se žal ne sliši iz njihovega grla.

Pri tako žalostnih razmerah je pač opravičena želja vsakega rodoljuba, da se prej ko prej odstrani ta rana na sicer zdravem telesu slovenskega naroda, t. j. da se domača poštena pesen razširi med najširje sloje našega ljudstva. To so izkušali doseči pri nas navdušeni prijatelji slovenske pesni s tem,

da so ustanavljali pevska društva, prirejali pevske veselice in tako širili slovensko petje v raznih krogih. Ali to se je godilo le bolj po mestih in trgih. Na deželi, med priprostim slovenskim narodom, pa se še niso dovolj razširila pevska društva. Le tu pa tam je kak navdušen rodoljub zbral vsake mladeniče in deklice, vadi jih v petju ter tako stvaril majhen pevski zbor. Taki pevski zbori se morajo med Slovenci pomnožiti; slovenska pesen mora dobiti tudi v najmanjši vasi svoje častno mesto. V tem smislu imajo naši učitelji in oni duhovniki, ki so zvedeni glasbeniki, pa tudi orglarji mnogo lepega in zaslužnega dela med našim ljudstvom. Vsaka večja župnija bi naj imela svoj pevski zbor. Duhovnik ali učitelj ali drug izurjen pevec bi prevzel mesto pevovodje. Ob nedeljah in praznikih bi imeli po dosluženi službi božji skupno pevsko vajo, in tako bi se oživljale med našo odrastlo mladino ne le cerkvene, temveč tudi druge poštene domače pesni. Uspeh takih društev bi se kmalu pokazal; saj je vsakemu znano, kako blažilno vpliva na človeško srce lepa pesen.

Velika ovira in zadržek pri snovanju pevskih društev pa je bilo in je še zdaj med drugim tudi to, da je težko dobiti potrebnih muzikalij, t. j. tiskanih napevov z besedami vred. Res, da je mnogo pesnij in napevov izdala zaslužna naša „Glasbena Matica“ v Ljubljani, toda vse te skladbe so za naš priprosti narod predrage.

Marsikteri navdušen prijatelj slovenskega petja je morda že tu in tam na kmetih namerjaval osnovati kako pevsko društvo, ali preveliki stroški so ga zavirali v njegovem namenu, in dobra misel je ostala neplodovita in mrtva.

To oviro hoče odstraniti „Slovenska pesmarica“, ktero začne to leto izdajati družba sv. Mohorja. Uredbo te pesmarice sta prevzela znana naša glasbenika in skladatelja, g. župnik Jakob Aljaž na Dovjem (na Gorenjskem), in koncertni vodja „Glasbene Matice“ v Ljubljani, g. Matej Hubad. „Glasbena Matica“ sama je proti primerni odškodnini dovolila, da sme Mohorjeva družba vse po „Glasbeni Matici“ izdane skladbe porabiti za svojo pesmarico.

„Slovenska pesmarica“ bode v treh ali štirih snopičih izšla, izmed kterih bode vsak okoli 200 strani v prav lični in praktični obliki obsegal. V letošnjem prvem snopiču bode našli skladbe raznih priljubljenih skladateljev, in sicer A) moške zборе, B) mešane zборе, in C) nabožne pesni. Med temi bode več prav lahkih, obče znanih četverospenov, ki ne bodo delali pevcem nobene težave; a tudi za izvežbane pevske zборе je nekaj večjih, umetnih skladb pridejanih, toda le take, ki so se že v izobraženih krogih udomačile. Pesmarica bode torej tako urejena, da bo služila omikanemu, kakor tudi priprostemu pevcu.

Pa tudi na tiste ude družbe sv. Mohorja smo se ozirali v tej pesmarici, ki ne poznajo sekiric ali nôt, in ki niso pevci. To pa smo dosegli s tem, da smo za vsako skladbo, ki je tiskana štiriglasno in ima med nôtami tudi besedilo (po jedno ali dve kitici), ponatisnili takoj spodaj vso pesen. Na ta način dobijo tisti udje, ki niso pevci, lepo zbirko slovenskih pesnij, in ta pesmarica jim bode služila kot nekak „cvet slovenskega pesništva“. V teh pesnih bodo našli veliko lepega, vzvišenega blažilnega. Ker ima ta pesmarica namen, da nese ple-

čah, ali vendar vsakokrat zopet okrevaj. V pretečenem letu se ga je pa bolezen posebno močno lotila, iskal je zdravniške pomoči na kliniki v Gradcu, v Kamniku na Kranjskem in pri usmiljenih bratih v Št. Vidu. Ob novem letu letos se je še prav povoljno počutil, ali nenadoma ga zadene mrtvud, cela leva telesna stran je bila omamljena in ni bilo več pomoči. Pogreb pokojnikov je bil zelo veličasten; udeležila se ga je želinjska šolska mladina z zastavo pod vodstvom svojih učiteljev in ogromna množica ljudstva; tudi vsi odličnjaki iz nasprotnega tabora so mu skazali zadnjo čast. Na grobu govoril mu je g. župnik Treiber, opisujoč pokojnikovo značajnost in iskreno rodoljubje. Vrli slovenski želinjski pevci so mu zapeli pri hiši in ob grobu dve krasni pesmi žalostinki. Preselil se je sicer naš dragi prijatelj iz te solzne doline, ali njegova značajnost in njegovo plemenito, za vse dobro vneto srce ostane pri nas v vednem spominu. V miru počivaj blaga duša!

Dopisi prijateljev.

(Kronski darovi za velikovsko šolo.) Darovali so v ta namen: Karol Modrič v Celovcu 2 kroni; P. Alfons Svet, minorit na Dunaju, 5 kron; slovenska družba ne ve se od kod 15 kron; iz zakritega kota nekje ob Dravi 10 kron; družba Slovencev v gostilni pri „Brunnwirtu“ dné 1. vel. srpana 1895, 1. 2 kroni 30 beličev; Miha Pak na Plešivcu 2 kroni. Namesto venca za rajn. prijateljem Valentinom Grossom (Krošeljem) darujeta za velikovsko šolo Jožef Pušl p. d. Štefan 2 kroni in Matevž Škofic p. d. Murk 1 krono, oba v Št. Juriju na Vinogradih. Skupaj 39 kron 30 bel. Presrečna hvala. Živeli nasledniki!

Iz Celovca. (Zmaga pravice.) Načelstvo katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem je prejelo sledeči odlok:

Predstojništvu

katoliškega političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem

v Celovcu.

Njih prevzvišenost gospod c. k. predsednik ministerstva in vodja ministerstva notrajnih zadev je z ukazom dné 15. t. m., št. 26131, rekurz katoliškega političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem proti rešitvi deželne vlade 31. julija 1895, št. 1271/Prs., zadevajoči nemški ukaz c. k. okrajnega glavarstva v Celovcu na to društvo, uslišal in ukazal, da se ima slovenska vloga društva dne 18. julija 1895 rešiti v slovenskem jeziku; kajti principu jednakopravnosti narodov se prilega, da se vloga, katera je pisana v kakem deželnem, v kraju navadnem jeziku, v tem jeziku rešuje.

Daljnje zahtevanje rekurza, da bi se imele vse prihodnje vloge tega društva izključivo v slovenskem jeziku reševati, naj se instančno razsodi. (Nesmisel, ker zadnji odstavek tega odloka ravno nasprotno trdi. Opazka ured.)

Prošnji za povračilo stroškov za prestavljanje in izpeljavo rekurza se ni dalo vslišanja, iz uzrokov rekurirane razsodbe.

Glede na zgoraj izpeljano dobi društvo v prilogi tu uradni ukaz dne 3. avgusta 1885, št. 19667, v slovenskem jeziku ino se z današnjim ukazom tudi dovoli zahtevanju, da se morajo vse slovenske vloge katoliškega političnega in go-

menito slovensko pesen v najširje kroge slovenskega národa, zato bodi tudi vsakega prijatelja slovenskemu petju sveta dolžnost, da širi in gladi tej pesmarici pot v najnižjo kočjo slovenskega seljana. Vsak pevec, bodi si mladenič ali deklica, vsak ud kakega slovenskega pevskega zbora naj se že zaradi te pesmarice vpiše letos za Mohorjana, ako se še ni prej prišteval naši veliki družbi. S tem bode, slovenski pevci in pevke, najbolje pokazali, kako visoko čislata plemenito pesen slovensko.

V Celovcu, dné 25. prosinca 1896.

Dr. J. S.

Noži in brusarji.

(Iz francoščine.)

„Brusar je tukaj! Imate kaj brusiti, nože, skarje?“ Ta nekdanj tako navadni klic se zdaj skoraj več ne sliši. Kam so prišli tisti brusarji, ki so nekdanj po Francoskem hodili od mesta do mesta, od sela do sela, z brusom na hrbtu? Brusarji so se pozgubili, ker za nje ni več dela. Ali so se mar iznašli stroji na par, da se noži v tovarnah brusijo? Tega še ni in menda tudi ne bo. Zlo, ki je uničilo brusarje, prišlo je od drugod. Brusarjev ni več, ker ni več nožev, ki bi bili brusjenja vredni. Današnji čas se kupi vsak nož za nekaj krajcarjev, nož iz mehkega železa. Vreden sicer nič ni, pa to ne stori nič, da je le nožu podoben; nekaj časa se vendar rabi, potem se pa zgubi ali pa potere. Naše dni kupijo ljudje le to, kar je dober kup. Tak železen nož ni

spodarskega društva v prihodnjem času v slovenskem jeziku rešiti.

C. k. okrajno glavarstvo v Celovcu
dne 30./XII. 1895.

C. k. vladni svetovalec:
Baron Mac-Nevin l. r.

Iz Št. Vida pod Juno. (Razširjena šola.)

Dolgo smo se branili, pa se nismo ubranili dvo-razredne šole. Mi tega nismo nič veselili, ker morajo zdaj otroci celi dan v šoli sedeti, prej pa le pol dneva. Vendar so se še našli ljudje, ki so smodnika kupili, da so o prihodu družega učitelja s topiči streljali. Mi bi še nič ne rekli, ko bi bila šola slovenska, da bi se otroci res kaj naučili. Tako pa se le kar mogoče nemškutari v šoli, otroci se pa le malo kaj naučijo, ker imajo same nemške šolske bukve, katerih ne zastopijo; samo katekizem je slovensk. Toda to je že stara pesem na Koroškem. Nedavno smo pokopali nekega mladenčca, ki je lani še v šolo hodil. Zato so tudi šolarji šli za pogrebom in še zapeli so mu na grobu. Ko pa to petje slišimo, nam je kar sape zmanjkalo, kajti peli so — po nemško! Seveda je bilo to učiteljsko maslo. Kaj tacega se na našem pokopališču še ni zgodilo. Še sveti kraj, kjer mrtvi počivajo, mora tem ljudem služiti za ponemčevanje! Sram jih bodi! Ko sem od pogreba domov hodil in to nemško petje premišljeval, spomnil sem se na to, kar so rajni Paharjev oče na Gorcah pravili, da se je na Laškem zgodilo. Slovenski koroški vojaki so enkrat v mestu Milanu na Laškem v svoji kosarni prav lepo peli, ko je ravno Milanski viši škof mimo šel. Njemu se je to petje tako dopadlo, da je šel k majorju in ga prosil, naj te vojaške pevece v cerkev pošlje, da bodo pri sv. maši peli. Major je to obljubil. Vojaki so se zelo branili rekoč, da ne znajo nič cerkvenih pesmij, ampak samo posvetne, in da tudi laško nič ne znajo. „Nič ne dé,“ reče major, „jaz sem škofu že obljubil. Če laško ne znate, pojte pa po slovensko, in če cerkvenih pesmij ne znate, zapojte pa kako posvetno, ki jo znate.“ Nič ni pomagalo, vojaki so morali ubogati. Šli so v cerkev in zapeli so priprosto slovensko pesem. Lahki v cerkvi so slovensko petje ravno tako malo zastopili, kakor jaz nemško petje naših šolarjev.

Iz Velikovca. (O naših nemških narodovcih). Kakor je „Mir“ že poročal, boleha tukajšnji nemški otroški vrtec zelo za sušico. Pred kratkim so napravili tukajšnji šulferajnovci v tem vrtcu božično drevo. V pričo zbrane odlične gospode je slavnostni govornik menda milo tožil, kako malo se varuje nemško stališče v Velikovcu, ker je v zadnjem času vrtec obiskovalo samo 15 otrok. — Naša slovenska šola nemškonarodovcem silno v oči bode. Zavoljo tega stikujejo po raznih sredstvih, kako bi slovenske otroke še nadalje ohranili nemški mestni šoli. Kakor se tukaj govori, so si izprosili menda od neke strani zelo veliko svoto v podporo, da bi nemško mestno šolo popravili in olepšali in tako mogli konkurirati z našo „mit allem modernem Comfort“ napravljeno slovensko šolo. No nemškonarodni gospodje, ako tudi svojo nemško mestno šolo od znotraj in zunaj pozlatite, naših slovenskih kmetov ne bote več zamogli odvrniti od naše slovenske šole!

za brus, ko bi ga dolgo brusil, bi ga tako zbrusil, da bi nič ne ostalo. Tak nož je za nič, pa ima prijetno obliko; če ga zgubiš, si kupiš drugega za malo krajcarjev in imaš spet nov nož! Tako ljudje modrujejo. Naši očetje so pa drugače delali. Če so nože kupovali, izbirali so trdno blago, močne in lepe stranice in reso (rez) iz močnega jekla. Take nože so drago plačali, pa so jih tudi dolgo imeli. Spominjam se še na veliki nož, s katerim so nam mati kruh rezali; podedovali so ga še od svoje matere, moje babice. Resa je bila že neštivilnokrat brušena, tako da je bila skoro že do hrbta odbrušena. Pa rezalo se je s tem nožem kakor z britvijo. Taki noži so šli od roda do roda. Moja misel je, da nas naši ceni noži veliko več stanejo, kakor nekdanji dobri noži. Zelja po cenem blagu je nekaka bolehnost našega časa. Pošteno, trdno blago, naj bo tudi drago, je vedno cenejše, ker je trpežno. Ceno blago je vedno slabo in primeroma predrago. Trije slabi noži stanejo več, ko en dober, pa dober nož bo naredil več službe, ko trije slabi. Kdor ljubi trdno, trpežno blago, bo svoje reči cenil in jih varoval, on se bo navadil varčnosti in reda.

Največ se z brušenjem pečajo Maroniti v Mali Aziji. Maroniti so katoličani in jih je okoli 300.000 raztrešenih okoli Libana, po Mali Aziji sploh in tudi po severni Afriki. Može so visoki in šibki ter nosijo polne, črne brade. Oblečeni so po jutrovi šegi. Bruse imajo skoro ravno take, kakor so naši.

S Tolstega Vrha. (Neverjetna govorica?) Slišal sem praviti, da je g. nadučitelj P. šel zavoljo nove šole, ki se ima postaviti za našo občino, pritožiti se v Celovec in da se mu je tam od merodajne strani nasvetovalo, naj napravi protiprošnjo, o kateri je „Mir“ že zadnjič poročal. Nam se zdi tako govorjenje nekako prazno, kajti skoraj nemogoče je, da bi celovška šolska oblast delala proti temu, kar se je zastran naše šole zaukazalo z Dunaja. Ker smo pa na Koroškem vendar-le že marsikaj nenavadnega doživeli, zato želimo, da naj se ono govorjenje od merodajne strani pojasni, oziroma popravi.

Iz mesta Št. Vida. (Bolnišnica usmiljenih bratov) je lani sprejela 1362 bolnikov. Povprečno je bival en bolnik v zavodu 17 dnij. Od vseh bolnikov je bilo 984 ozdravljenih, 229 zboljšanih, 33 se jih je odpustilo neozdravljenih, 54 jih je ostalo v oskrbi, 62 jih je umrlo. Po domovini je bilo 1079 Korošcev, 62 Kranjcev, 48 Štajercev, 26 Lahov, 25 Ogrov itd. Srčna hvala bodi izrečena vsem dobrotnikom, ki so brate toliko podpirali, da so mogli še toliko storiti za uboge bolnike. Bog jim bodi obilni plačnik!

Dostavek uredništva. Mi priporočimo usmiljene brate vsem Slovincem najtopleje. Kedar pride brat v hišo in prosi za dar, dajte mu po svojih močéh, saj to, kar date, se obrne ubogim bolnikom v korist. Bolnišnice usmiljenih bratov so velika dobrotta za občine, kajti od takih bolnikov, ki se zdravijo pri bratih, ni treba plačevati. Stroški za deželne bolnišnice so pa za mnoge občine prav občutljivi. Tudi postrežba pri bratih se splošno hvali.

Iz Dunaja. (Podporno društvo za slovenske visokošolce na Dunaju. I. Augustinerstrasse 7) prejelo je v božiču razna darila. Iz Laškega trga je poslal g. dr. Jos. Kolšek, odvetnik, 15 gld.; ktere so darovali gg. Andrej Elsbacher, trgovec, 3 gld.; J. Četina, učitelj, 1 gld.; Rudolf Kuketz, pivovar, 3 gld.; dr. Jos. Kolšek, odvetnik, 2 gld. — V Celju pa so darovali gg. Vavken, dr. Kapus, odv. kandidat, A. Kolenc, trgovec, Karl Kanič, trgovec, Ant. Mlinerič, trgovec, P. Kostić (Hrvat) vsak po eden gld. Iz Postojne je društvu poslal g. Peter Kraigher 39 gld. 50 kr. Darovali so gg. Ant. Dietrih, trgovec, 2 gld.; Jan. Vičič, posestnikov sin, 1 gld.; Miroslav Vičič, vel. župan, 1 gld.; Rihard Šeber, tiskar, 1 gld.; Jan. Ružička, vel. zemljemerec, 1 gld.; Ludovik Mahorčič, mali zemljemerec, 1 gld.; Ferd. Gasperi, c. k. okr. živinozdravnik, 2 gld.; Avg. Petrič, jurist, 1 gld.; dr. Drag. Treo, odvetnik, 5 gld.; Fran Arko, Ljud. Dietrih, A. Burger, posestniki, po 1 gld.; J. Dekleva, posestnik, 5 gld.; Štefan Primožič, učitelj, 1 gld.; J. Kittna, trgovec, 1 gld.; Janez Thuma, šolski nadzornik, 1 gld.; I. Lavrič, c. k. davčni pristav, 1 gld.; Makso Šeber, fotograf, 50 kr.; dr. Ivan Eržen, c. k. okr. zdravnik, 2 gld.; Anton Vodopivec, c. k. poštar, 1 gld.; Peter Kraigher, trgovec, 1 gld. Dalje so darovali gg. dr. Mat. Hudnik, odvetnik v Ljubljani, 2 gld.; Iv. Korošec, posestnik v Št. Petru, 1 gld.; J. Ulrich, ravnatelj hotela v Trstu, 1 gld. Iz Vrhnike je poslal gosp. Tone Flis, knjigovodja, 24 gld., ktere so darovali gg. Gabriel Jelovšek, posestnik, Anton Komotar, c. k. notar, dr. Janko Marolt, zdravnik, Jos. Lenarčič, tovarnar in deželni poslanec, gospa Marija Kotnik, veleposestnica na Brdu, po 3 gld.; gosp. Ant. Flis, knjigovodja na Brdu, 2 gld.; gg. Bogdan Kobal, c. k. okr. sodnik, J. Požar, c. k. kancel., dr. Anton Rogina, c. k. sodni pristav, gospa Frančiška Korenčan, pos. sproga, Ivan Gruden, c. k. davkar v pok., M. Brilej, trgovec, vsi na Vrhniki po 1 gld.; gg. Jurij Fajfar, not. kandidat, Josip Šerbič, not. uradnik, oba na Vrhniki po 50 kr.; gosp. Ivan Jesenko, c. k. profesor v Trstu, 5 gld. Iskrena hvala vsem darovalkam in darovalcem, osobito pa gg. nabiralcem za trud. Daljne darove sprejema v. g. dr. Fr. Sedej, c. in k. dvorni kaplan itd. (Wien I. Augustinerstrasse 7.)

Glasovi nasprotnikov.

To so vam ozkosrčni!

V novejšem X. zvezku velikega nemškega dela „Meyer: Conversationslexicon“ stoji zapisano, da šteje Celovec „19.756 večinom a nemških prebivalcev“ (meist deutsche Einwohner). To je res, zakaj kdor le malo pogleda po Celovcu in posluša v katerem jeziku se ljudje pogovarjajo (zlasti kedar je sejem in po prodajalnicah), se kmalu prepriča, da Celovec ni čisto nemško mesto! Pa resnica v oči bode tudi gospode, ki kraljujejo v celovški mestni hiši! V zadnji seji se je mestni odbornik Röschnar izpodtikal nad onimi besedami, ktere pripoznavajo, da v Celovcu niso sami Nemci! Mogočno se je repenčil in na njegov predlog so naročili mestnemu županu, da mora naznaniti gospodom, ki pišejo ono knjigo, da je Celovec „čisto nemško mesto“. No, s takim neresničnim naznanilom Celovca še ne bodo prebarvali v „nemško“ (kdo se ne smeje?) mesto, kakor tudi z „uradnim“

šetjem ne! Mislim pa, da bi se našlo za celovške mestne gospode veliko bolj hvaležno in za davkoplachevalce koristnejše delo, kakor tako abotno — kregati se z resnico!

Vrhunec surovosti.

Za tiste naših bralcev, ki znajo nemški, postavimo sem besede, ktere je zapisal nemški Steinwenderjev list v Beljaku „Kärntner Nachrichten“ dné 12. prosinca t. l. št. 4.: „Die Grossmülichkeit (kako olikano!) der slavischen Presse wird durch das „Agramer Tagblatt“, einem der ärgsten panslavistischen Blätter vom 4. d. M. glänzend illustriert. Das Blatt, das selbst Venedig als eine Gründung der Slovenen bezeichnete, hat nun in der obengenannten Nummer von der „slovenischen Stadt Villach“ gesprochen. Der Redacteur dieses Blattes scheint noch nie einen Ochsenziemer (tako!!!) zu Gesicht bekommen zu haben, sonst würde er doch ein wenig vor solchen gewagten Behauptungen zurückschrecken.“ — Bolj robato se menda že ne more več pisati. Prestavljati onih besed nečemo; so pregrde za našo mило slovenščino! Zdi se nam, da so uredništvo onega lista namesto advokatov prevzeli — hlapci! Ali je to tista hvalisana nemška kultura, ktero nam hočete po nemških šolah usiliti skozi vrata in okna?!

Deželni zbor koroški.

8. seja dné 14. prosinca. Prošnja občine Trbiž, naj jej dežela povrne stroške za vojaške predprege, se odbije, ker je to državna stvar. Odškodnino naj plača vojaška uprava; ko bi Trbižu dežela povrnila te stroške, bi se kmalu oglasile še druge občine, in dežela bi si sama naložila novo breme. — Za uravnavo ljubeljskega rova pri Kotli se dovoli 490 gld. — Deželnim pisarjem (diurnistom) se dovoli pokojnina 25% od plače, ako je pisar vsaj deset let služil. Od 10. leta naprej raste pokojnina vsako leto za 2-5%. Ako je bil pisar zavoljo boleznj upokojen, pa se spet pozdravi, preneha pokojnina in mora spet v službo stopiti. — Občina Blače je za novi most čez Zilo več izdala, kakor je bilo proračunjeno, in prosi, da bi dežela prevzela nekaj teh pomnoženih stroškov. Dovolj se jej ena tretjina. — Dr. Hibler predlaga, naj se vlada naprosi, da bi kmalu predložila državnemu zboru postavo o pokojnini za privatne uradnike in delavce. Sklieuje se na to, da se je ravnokar dovolila pokojnina deželnim pisarjem. Predlog se izroči gospodarskemu odseku.

9. seja dné 16. prosinca. Zarad dveh štípendij za obisk mojsterske šole na Dunaju se vname daljši razgovor o rokodelcih. Dr. Pretner in Ghon menita, naj bi vlada namesto visokih obrtnih šol rajši podpirala rokodelske šole. Potem je sledila cela vrsta poročil o stavbah in delih pri raznih cestah in hudournikih, ktere naštetj bi naše bralce ne zanimalo, ker so vsi v nemških krajih. Pred sklepom predlaga posl. Janez Huber, naj se deželni odbor podá v dogovore z drugimi deželnimi odbori, da od vlade izprosijo, da bo dajala kmetom belo sol po nižinih cenah. Predlog se izroči gospodarskemu odseku.

10. seja dné 17. prosinca. Dr. Hibler poroča o zavetišču za spridene dečke. Dr. Steinwender poroča o malih železnicah. — Prošnja učiteljic za zboljšanje plač se za zdaj odkloni. — Proračun deželnega šolskega zaklada za l. 1894. se odobri. Stroškov je 460.000 gld.

11. seja dné 18. prosinca. Dr. Steinwender poroča o deželnem hipotečnem zavodu. Dr. Luggin nasprotuje in odsvetuje ustanovo tega zavoda, ki bo že iz začetka prizadjal deželi 10.000 gld. letnih stroškov, pozneje pa utegnejo narasti na 50.000 gld., in vendar bo delokrog banke prej ko ne bolj majhen. Dr. Prettner govori za predlog. Mil. gosp. knezoškof govori za to, da bi bila uprava hipotečne banke kar mogoče po ceni. Plavec je za predlog in očita deželni hranilnici, zakaj ni dala 200.000 gld. za deželno bolnišnico. Odsekov predlog za ustanovo te banke se sprejme z veliko večino. — Predsednik naznani, da mu je došla vladna predloga za upeljavo veronauka na viši realki v Celovcu.

12. seja dné 20. prosinca. Na vrsti so večidel cestne stavbe. Poročilo, da se ima stara bolnišnica porabiti za deželno hiralnico, izroči se finančnemu odseku.

Politični pregled.

Dobili smo dva nova ministra, dr. Rittner je postal minister za Galicijo, general Gutenberg pa minister za železnice. Govori se nadalje, da bi imel tudi za Češko poseben minister imenovan biti. — Državni zbor se snide dné 14. svečana. Tedaj bo moral grof Badeni vendar na dan s svojo volilno postavo, na ktero je svet že močno radoveden.

— Veliko se piše o češkem namestniku grofu Thunu, ki je odstopil, da ne bo na poti pri pogajanjih med vlado in Mladočehi. — Tudi v Šleziji so slovanski poslanci deželni zbor zapustili, ker pri nemških prenapetnejih ne najdejo pravice. — Najhuje pa brcajo Lahi v isterskem deželnem zboru, ktere ga so vsled tega hrvatski in slovenski poslanci tudi morali zapustiti. V odseke niso volili nobenega slovanskega poslanca. Slovensko ali hrvatsko govoriti v zboru hočejo čisto zabraniti, rekoč, da je Istra laška. V resnici pa je večinoma slovanska. Če vlada na jugu ne bo naredila reda in pravice, potem jej Slovenci ne moremo zaupati. — Deželni glavar dalmatinski je postal dr. Bulat. — Ruska akademija znanosti je imenovala sv. Očeta papeža za častnega člana. To je dobro znamenje, da mržnja pravoslavnih do katoliške cerkve ponehuje in da pride morda vendar enkrat do združenja, ki ga papež toliko želijo. — Nemci so te dni z velikim hrupom slavili 25 letnico svoje Bismarkovine. Je pa še vprašanje, ali bo obstala še drugih 25 let. — Na Kubi se ustaja vedno bolj širi. Španjski general Martinez Campos je poveljništvo odložil. Nemara bodo Španjci ta otok vendar zgubili.

Gospodarske stvari.

Varujte pajke. Navadni ljudje smatrajo pajke za škodljive živali in jih pridno pokončavajo. Kdor pa pajke bolje opazuje, se je že prepričal, da so na polji in v gozdu jako koristne živali. Pajki polové v svoje mreže neštevilno škodljivih mrčesov, posebno listnih uši. „Kmet.“

Živinski sejmi meseca svečana.

Dné 17. svečana v Rojah pri Št. Pavlu, 27. svečana v Št. Jurju pri Št. Pavlu.

Novičar.

Na Koroškem. Beljaška podružnica sv. Cirila in Metoda je imela dobro obiskan shod v Stopicah. Govorili so gg. Hribar iz Celja, Einspieler in Krejci. — Šolska drevesnica se bo naredila v Porečah. Tam skrbijo premožni ljudje tudi za šolarje, ki so daleč od šole, da opoludne brez južine na popoldansko šolo čakajo. Kuha se jim juha in meso. — Učiteljski list „Kärntner Schulblatt“ je nehal izhajati. — Celovski mestni odbor je izvolil g. deželnega predsednika, ki obhaja svojo 70 letnico, za častnega mestjana. — V Tinjah se je obesil 31 leten kmetski fant.

Na Kranjskem. Političen shod je bil v Pristavi pri Trziču. — Po Notranjskem se klatijo volkovi. — V Mostah pri Ljubljani je zmrznil neki žganjar. — V Gradišču pri Vipavi se je 3 letna deklica do smrti opekla. — V Šmartnem pod Šmarno goro je zgorela 4 letna deklica.

Na Štajerskem. V Št. Janžu je drevo ubilo kmetskega fanta Vodovšeka. — V Skalah je smrt storil neki rudar po nesreči v jami. — Pri sv. Urbanu pod Ptujem se je 18 leten fant žganja napil, v snegu obležal in zmrznil. — Na svoj god je v postelji zgorel Gašper Rahle v Skalcah pri Konjicah. — Na Mrzli planini so našli starega moža zmrznjenega.

Na Primorskem. V Trstu in okolici, pa tudi po vipavski dolini je razsajal hud vihar. Mnogo streh je poškodovanih. — V plinovi tovarni v Trstu je poknila vodilna cev. Trije delavci so bili ranjeni. — Pri občinskih volitvah v Kastvu so zmagali Hrvatje.

Po drugih deželah. Slovensko katoliško dijaško društvo „Danica“ na Dunaju je imelo lani 1436 gld. dohodkov in 784 gld. stroškov. Naj bi vsi premožni rodoljubi to društvo pridno podpirali! — Potopil se je nemški parnik „Athene“; 14 mornarjev je utonilo. Parni ladiji „Flandern“ in „Helena“ ste pa vkup trčili. Poslednja se je potopila; razun enega so vsi njeni mornarji konec vzeli. — V Zemuu ob Donavi na Ogerskem se je zanesla svinjska kuga iz Srbije. — V južni Afriki je vlak iz tira skočil in se v rov prekucnil. 28 ljudij je mrtvih, 23 ranjenih. — Slovenci vendar napredujejo, pa le v Ameriki. Tam imajo že dva časnika, letos so pa izdali še „slovensko-ameriški koledar“ s podobami. — Na Dunaju je umrl neki bogataš, ki je svoji kuharici volil 10 milijonov goldinarjev. — V cerkvi sv. Petra v Rimu si je neki kočijaž vrat prerezal. Zato so cerkev zaklenili, da se na novo posveti. — Strašen potres je bil v Perziji. Več mest se je podrlo, nad 1000 ljudij je konec vzelo. — Na Laškem je taka revščina, da že od lakote mrjejo. — Za menihe preoblečeni roparji so se nedavno ukrcali na neko grško ladijo, vse ljudi na barki pobili in se polastili barke in vsega, kar je bilo na njej. Nek deček jim je ušel in zlodejstvo naznanil. Zdaj lovijo roparsko ladijo po morju.

Raznoterosti.

78 let v bolnišnici. Pred kratkim umrla je v bolnišnici v Pordenonu (Italija) neka starka, ki je bila v omenjeni bolnišnici celih 78 let! Bilo je namreč leta 1817., — leta lakote — ko so ljudje našli v neki ulici v Pordenonu nekako polumrtvo pokveko ženskega spola. Prinesli so ta nestvor v bolnišnico. Takrat bil je dotični nesrečni otrok star kakih 10 ali 12 let. Tekom let zrastla je nesrečnica do celih 70 cm., toraj ostala je svoj živi dan prava pritlikovica. Nikdar pa ni vedela povedati, koliko je stara, in kje je rojena; samo to je znala, da se zove Magdalena. Ta nepoznana nesrečnica stala je bolnišnico tekem 78 let okoli 28 tisoč lir!

Napoleon I. o posvetni posesti papeževi. Napoleon I. se je enkrat z avstrijskim ministrom knezom Metternichom razgovarjal o potrebni prostosti in neodvisnosti papeževi. Rekel je: „Dal bom papežu Versailles in za 12 kilometrov dežele okoli gradu, da bo prost in bo na svoji zemlji sprejemal odposlance raznih držav in narodov.“ Metternich je pa odgovoril: „Moj cesar bo pa dal papežu Schönbrunn in za 24 kilometrov dežele okoli gradu, da bo čisto prost in bo na svoji zemlji sprejemal odposlance raznih dežel in narodov.“ Napoleon je brž spoznal, kaj hoče Metternich reči, in pozneje mu je sam pritrtil rekoč: „Papež ne sme biti ne v Parizu, ne na Dunaju, ampak v Rimu, ktere ga so mu dala stoletja, in prav je bilo tako.“

Spomenik jezuitu. Država Illinois v sev. Ameriki bo postavila v Čikagi spomenik v vrednosti 60.000 frankov misijonarju jezuitu Markétu (Marquette), ki je imenovan „apostelj Kanade“. On je prvi prehodil in popisal misisipsko dolino in bil je začetnik Čikage, ki šteje danes 1.200.000 prebivalcev. Markét je bil rojen Francoz.

O frančiškanih. Po zadnji štetvi je na svetu 16.640 frančiškanov, ki živijo v 1132 samostanih. Far imajo 629, dijaških zavodov 206. Mašnikov je med njimi 8233, klerikov 3660, bratov 3282.

Duhovniške zadeve v Krškej škofiji.

Prestavljeni so kaplani: č. g. Rudolf Perné iz Žabnic v Šmarje, č. g. Jožef Brabeneč iz Št. Urbana v Motnico, č. g. Jakob Kuneš iz Motnice v Št. Urban. — Dekan v Velikovcu je postal č. g. Janez Wieser, do zdaj predmestni župnik v Celovcu; č. g. Štef. Sakelšek, provizor v Selah, je dobil faro Št. Jurje nad Zilo.

Zahvala.

Krajni šolski svet v Doberli vesi si šteje v dolžnost, srčno zahvaliti se g. Francu Rešu v Gorencah za velikodušni dar 100 gld., ktere je podelil našej šoli, da se iz obrestij vsako leto kupijo slovenske bukvice za šolska darila pridnim šolarjem.

Janez Mihev, načelnik.

Zahvala.

Pri trgovcu za šivalne stroje gosp. Matiji Planko-tu v Celovcu (Burggasse) sem dal popraviti svoj Howe-šivalni stroj. To delo je izvršil v mojo popolno zadovoljnost in prav dober kup. Zato tega prodajalca priporočam najtopleje vsem čevljarjem, krojačem in šiviljam, tem ložeje, ker prodaja nove stroje boljši kup ko drugi prodajalci.

Jakob Hedenik, čevljar.

Vabilo.

Hranilnica in posojilnica v Tinjah imela bo dné 9. svečana ob 1/2 4. uri popoldne pri Bužljeji v Vabni vesi svoj **letni občni zbor** s sledečim vspeedom: 1. Poročilo o delovanju posojilnice leta 1895. 2. Odobrenje letnega računa. 3. Sklep o čistem dobičku. 4. Volitev novega odbora. 5. Razni nasveti. K obilni udeležbi uljudno vabi

načelníštvo.

Vabilo.

Posojilnica za Št. Štefan na Zili in okolico bo imela svoj **letni občni zbor** dné 16. svečana 1896 ob 3. uri popoldne pri Pečku v Šmolčičah s sledečim vspeedom: 1. Odobrenje letnega računa. 2. Od porabe čistega dobička. 3. Volitev odbora. 4. Razni nasveti. — Prijazno vabi vse družnike

odbor.

Naznanilo.

Posojilnica v Št. Lenartu pri sedmih studencah bo imela svoj **letni občni zbor** dné 9. svečana 1896 ob 3. uri popoldne v farovžu s sledečim redom: 1. Računsko poročilo in odobrenje letnega računa. 2. Volitev odbora. 3. Posamezni nasveti in predlogi. — Uljudno vabi vse družnike

odbor.

Loterijske srečke od 25. prosinca.

Dunaj 38 37 64 3 49
 Gradec 73 58 83 4 81

Tržne cene v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitru	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	—	6	25
rž	4	70	6	—
ječmen	3	70	4	60
oves	2	40	3	—
hejda	3	40	4	20
turšica (sirk)	3	45	4	30
pšeno	7	—	8	75
fižol	—	—	—	—
repica (krompir)	—	85	1	40
deteljno seme	—	—	—	—
grah	—	—	—	—

Sladko seno je po 2 gld. 60 kr. do 2 gld. 90 kr.
 kislilo 1 gld. 60 kr. do 2 gld. 20 kr., slama po 1 gld. 90 kr.
 meterski cent (100 kil). Frišen špeh je po 62 do 64 kr. kila,
 maslo in puter po 96 do 110 kr. — Pitane vole plačujejo
 mesarji po 35 do 37 gld. stari cent.

Cena molitvenikom,

ktre je družba sv. Mohorja v Celovcu izdala, in se zamorejo še naročiti ter veljajo za družnike in po knjigarnah, kakor sledeči razgled kaže:

Naslov pisatelja in knjige	Za družnike		Za naučnike in po knjigarnah	
	gld.	kr.	gld.	kr.
Fr. Kosar: Nebeška hrana I. del . . . broš.	—	50	—	70
„ II. „ . . . „	—	50	—	70
L. Škufca: Šmarnice. „ . . . „	—	40	—	60
A. Kalan: T. Kempčan: Hodi za Kristusom! . . . „	—	40	—	60
B. Bartol: Hoja za Marijo Devico . . . „	—	30	—	40
J. Pavlič: Gospod, teci mi pomagat! . . . „	—	40	—	60
J. Volčič: Šmarnice . . . „	—	40	—	60
A. M. Slomšek: Življenja srečen pot . . . „	—	40	—	60
— Krščansko devišstvo . . . „	—	40	—	60
J. Pajek: Sv. Jožef . . . „	—	40	—	60

Kdor si naroči vezan molitvenik, naj doda za vezjv usnji z zlato obrezo 60 kr., v prtu z marmornato ali rudečo obrezo 40 kr.

Opomba. Kdor si naroči katero knjigo ali več vkup, in hoče poštino sam plačati, naj dodá 10 kr. za zavoj in kolek za vozilni list; če hoče pa knjige franco prejeti, naj dodá dotični znesek za poštino, to je 30—50 kr.

Dr. Ljudevit Vipavc,

zagovornik v kazenskih zadevah
 se je nastanil v Celovcu
 ter stanuje: Villacherstrasse 56 A. I. nadstropje.
 Uradne ure so od 9. do 12. ure zjutraj.

Fin, čist, zanesljiv pitanec, večinoma rožnat, bel med,
 prodaja:

Peter Pavlin v Ljubljani,
 pred konjišnico 7.

in sicer na debelo po 50 kr., na drobno po 56 kr. kilo.

Dva krojaška pomočnika

kmetskega stanú, ki sta v krojaštvu dobro izurjena in znata likati (pegljati) ter sta vajena delati na šivalnih strojih, sprejme takoj Matija Singer, krojač v Svetni vesi, pošta Podgoro (Unterbergen) na Koroškem.

Med, garantiran pitanec,

priporoča bučelarjem v plehastih škatljicah po 5 kil franko za 3 gld. 25 kr.; v skafih po 30 in 40 kil, kilo po 48 kr., proti predplačilu ali poštnem povzetju.

Brinjevec,

pravi, natorni, liter po 1 gld. 20 kr. Kdor vzame tri litre, prejme ga franko za 4 gld. 30 kr.

Sadjevec (Säuerling),

liter po 90 kr., za gostilničarje pri večji množini ceneje.

Cviček (Mahrwein),

bele ali rudečkaste barve, liter po 24 do 28 kr.

Dobro hrvatsko vino,

liter po 24 kr., v sodčeh od 56 litrov naprej.

Za pristnost se jamči.

Egidij Jeglič,

trgovec in bučelar v Selu, pošta Lesce - Bled na Kranjskem.

Kathreiner
 KNEIPP^{ovo} SLADNO KAVO

Se dobi povsod - ½ Kile za 25 kr.

Kaj je
Kathreiner
 Kneippova sladna kava?

To je zdrava hišna in družinska pijača, ki se izdeluje v Kathreinerjevih tovarnah ter ima podoben okus kakor prava bobova kava. Poleg drugih prednostnij se ta sladna kava že po tem okusu odlikuje pred drugimi takimi izdelki.

Kathreinerjeva kava je najokusnejša, nezdavejša in najcenejša primes k bobovi kavi. Ona je čisto prirodni plod v celih zrnih in se rabi z velikim pridom namesto cikorije in

drugih zmletih tvarin, ki se h' kavi mešajo, o katerih se pa kupec ne more prepričati, iz česa da so; uradne preiskave so pa dokazale, da so taki kavini nadomestki dostikrat z raznimi pritikinami popačeni. Iz začetka se vzame ena tretjina Kathreinerjeve in dve tretjini prave kave; pozneje pa vsake polovico.

Tako postane kava voliko bolj zdrava in tudi mnogo cenejša. Kathreinerjevo kavo priporočajo najimenitnejši zdravniki, vsaki dan je bolj obrajtana kot zdrava redilna pijača v javnih zavodih, kakor tudi v stotisočernih družinah. Dobra je pa tudi »čista«, to je, brez primesi bobove kave, ker je zdrava, lahko prebavljiva, redilna in ob enem okusna jed.

Vsaka vestna gospodinja in mati, vsak prijatelj kave, ako mu je mar za lastno zdravje, naj rabi odslej Kathreiner-Kneipovo sladno kavo.

Le na to naj vsak pazi, da ne bo goljufan s kakim ničvrednim ponarejenim izdelkom, zato naj jemlje le izvirne bele zavoje z varnostno znamko, kakor se tu na strani vidi, ter z imenom.

Kathreiner!

Pozor! Bodite previdni in ne pustite se prekaniti. Pristna „Kathreinerjeva kava“ ima vedno enake, bele zavoje in se nikdar ne prodaja odkrita in na vago.

Da je letošnje dolenjsko, kot najzdravejši kislato „namizno vino“

(Mahrwein) izvrstne letine, priporočam lastni pridelek, rumene ali rudečkaste barve, po gld. 26.—, lansko po gld. 24.— in primorsko po gld. 21.—, lagleje po gld. 17.— hekto, ter v posodah nad 500 litrov po pol goldinarja ceneje.

„Kranjska vinarna v Ljubljani.“

Važno

za čevljarje, sedlarje, jermenarje in šivilje: najboljše in najcenejše šivalne stroje vsake vrste, posamezne dele teh strojev in igle vsake vrste kakor tudi železne blagajnice, varne proti ognju in tatovom, prodaja podpisani in stroje tudi po ceni popravlja v svoji delavnici. Tovarniške cene.

Matija Planko

v Celovcu, Burggasse št. 12.

Pekarija.

Slovenci pridite radi v mojo pekarijo, kjer dobite dobro in frišno blago. Imam tudi dobre in zanesljive mednice (droži). Prodajam tudi vsake vrste moko na drobno in debelo.

Janez Wolf,

v Celovcu na starem trgu št. 13.

Hiša s trgovino,

prodajalnica z vso opravo, sredi Šmihela nad Pliberkom, tik farne cerkve, se dá v najem. Prostor je za kupčijo zelo ugoden. Več pové posestnik A n t. A ž m a n na Bistrici, p. Šmihel nad Pliberkom.

PETER MERLIN

„pri zlati krogli“

stara trgovska hiša za tržaško blago in železino
 v Celovcu, kosarnske ulice,

priporoča svojo veliko zalogo najboljše kave, sladkorja, petroleja itd. Prodaja tudi dobra vina, rum in druge žgane pijače, barve, izvrstno moko in južno sadje. Nadalje prodaja vsakovrstno orodje in posodo iz železa, pleha, bakra, cina itd. Za poštenost blagá se jamči; cene so nizke.

Išče se malo posestvo

z gospodarskim poslopijem v najem. Isto naj bode na Koroškem, oddaljeno od kakega mesta ali trga le kake pol do ene ure. Oglasila in natanjnejši podatki naj se pošiljajo pod imenom: „Ivan“, poste restante v Ljubljani.

Pijančljivost

se dá ozdraviti z antihetinom, kakor se je že mnogokrat s sijajnim uspehom pokazalo. Mnogoštevilna zahvalna pisma ozdravljenih se na željo brezplačno na ogled pošljejo. — Ker zdravilo nema nobenega okusa, zamore se pijancu dajati tudi brez njegove vednosti. — Ena škatlja velja 2 gld. 20 kr. Dvojna škatlja za bolj zastarane bolezni 4 gld. 40 kr. Ako se denar naprej pošlje, dobi naročnik zdravilo brez stroškov na pošti. Naslov prodajalca: Adler-Apotheke, Lugos, Banat Nr. 721.